

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717205372
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2717205372.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudkýň JUDr. Ľubice Spálovej a Mgr. Lucie Mizerovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanej: E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX, U., o zaplatenie 2.709,75 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 5. decembra 2019, č.k. 7Csp/227/2017-196, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku **m e n í** tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z úveru z dlžnej istiny 2.709,75 eur v sadzbe 17,90% ročne z nesplatenej čiastky od 17.10.2017 do zaplatenia najviac však do výšky 2.044,37 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku napadnutý zamietajúci výrok **II. p o t v r d z u j e**.

III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov tohto konania (prvoinštančného i odvolacieho) v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.028,59 eur s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 868,17 eur od 17.10.2017 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 156,38 od 17.10.2017 do zaplatenia a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol, druhým výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania 100% a tretím výrokom vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ustanovení § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, ods. 9, § 54 ods. 1, § 489, § 517 ods. 1 a 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., § 497, § 502 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, vecne tým, že žalobca sa domáhal zaplatenia istiny 2 709,75 eur, úroku 156,38 eur a úroku vo výške 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny 2 709,75 eur od 17.10.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania 1,30 eur, a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 2 709,75 eur a nezaplatených úrokov 156,38 eur od 17.10.2017 do zaplatenia a poplatkov za poistenie 2,74 eur ako nárokov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 06.11.2015, avšak z vykonaného dokazovania vyvodil súd záver, že žaloba bola podaná dôvodne len sčasti.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní vo veci rozhodol prvým rozsudkom zo dňa 19.06.2018, ktorým po vyhodnotení úveru ako bezúročného a bez poplatkov, uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1.841,58 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1841,58 eur od

17.10.2017 do zaplataenia (ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.7.2018) a vo zvyšku žalobu zamietol. V tejto zamietajúcej časti bolo rozhodnutie v odvolacom konaní zrušené a vec vrátená prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Po vrátení veci zostalo predmetom konania zaplataenie sumy 1.028,59 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 868,17 eur od 17.10.2017 do zaplataenia, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 156,38 eur od 17.10.2017 do zaplataenia a s úrokom 17,90 % ročne z nesplataenej istiny 2709,75 eur od 17.10.2017 do zaplataenia. Suma 1.028,59 eur predstavuje súčet zvyšnej časti nesplataenej istiny 868,17 eur (pôvodne žalovaná suma 2709,75 mínus suma priznaná už právoplatným rozsudkom vo výške 1841,58 eur), úrokov do splatnosti v sume 156,38 eur, úrokov z omeškania do splatnosti v sume 1,30 eur a poplatkov za poistenie 2,74 eur. Pri rozhodovaní vychádzal súd zo zisteného skutkového stavu, že žalobca a žalovaná dňa 06.11.2015 uzavreli úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 3 000,- eur pri úrokovej sadzbe 17,90 % ročne, RPMN vo výške 20,87 %, priemernej hodnote RPMN 15,44 %. Žalovaná sa zaviazala splatiť úver do 14.10.2024 v 108 pravidelných mesačných splátkach po 55,94 eur, spolu sa zaviazala uhradiť žalobcovi celkovú čiastku 6131,52 eur. Žalovaná však z poskytnutého úveru vo výške 3000 eur uhradila len sumu 1 158,42 eur. Pre riadne nesplácanie úveru preto žalobca pristúpil k jeho predčasnému zosplataeniu dňa 16.10.2017. Súd prvej inštancie, súc viazaný závermi odvolacieho súdu, považoval žalobou uplatnené nároky za preukázané, preto ich žalobcovi priznal po zohľadnení ich čiastočného priznania už skorším, v poradí prvým rozsudkom. Pokiaľ však išlo o zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, súd prvej inštancie považoval v tejto časti žalobu za nedôvodnú, majúc za to, že uplatnený nárok je v rozpore s ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka. Konštatoval, že predčasným zosplataením úveru zo strany veriteľa vzniká totiž spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplataenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplataením úveru, s ktorým sa spájajú výhradne sankcie (keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy), nie však odplataené plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Preto v časti o zaplataenie úroku z úveru vo výške 17,90 % ročne z nesplataenej istiny 2709,75 eur od 17.10.2017 do zaplataenia súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1,2 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Vytýkal súdu prvej inštancie nezákonný postup, ktorým porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie, keď postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania a skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené, teda ich treba považovať za nesporné. Žalovaný počas celého konania nespochybnil právny základ ani výšku celej žalobou uplatnenej pohľadávky žalobcu, čo mal súd pri rozhodovaní vziať do úvahy a mal žalobe v celom rozsahu vyhovieť, vrátane nároku žalobcu na zmluvný úrok po zosplataení úveru. Súd sa neriadil ust. § 150 a 151 CSP, v dôsledku čoho bol jeho postup nepredvídateľný a v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. Odhliadnuc od vyššie uvedeného súd vec nesprávne právne posúdil, pretože nárok na zaplataenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplataení úveru. Jednak absentujú právne normy obmedzujúce takýto nárok veriteľa a navyše existuje množstvo zákonných ustanovení, z ktorých priamo resp. výkladom vyplýva záver, že nárok veriteľa na dohodnutý zmluvný úrok nie je viazaný na zosplataenie dlhu, ale na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. Poukázal na ust. § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, i komentár k nim, ďalej na § 13 ods. 3 a § 16 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z.. a tiež na skutočnosť, že zákonom č. 106/2014 Z.z. sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník tak, že v § 53 ods. 9 mala byť na konci pripojená veta: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“, ktorá navrhovaná zmena však nikdy nebola legislatívne prijatá a niet žiadneho ustanovenia, ktoré by odopieralo veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplataení dlhu. Žalobca odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.7.2019, ako aj na viaceré rozhodnutia krajských súdov SR a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe aj vo zvyšku vyhovel.

6. Žalovaná odvolanie nepodala a k podanému odvolaniu sa nevyjadřila.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom -

stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné a treba ho zmeniť.

8. Odvolaním žalobcu bol dotknutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu zamietnutia žaloby o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 17,9% ročne zo sumy 2.709,75 eur od 17.10.2017 do zaplatenia (výrok II) a závislý výrok o trovách konania (výrok III, IV). Pokiaľ ide o vyhovujúci výrok I, tento nadobudol právoplatnosť, keďže odvolanie proti nemu podané nebolo.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným uplatnenou odvolacou argumentáciou žalobcu, bolo posúdiť jednak to, či súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie postupujúc v rozpore s § 151 CSP a jednak posúdiť správnosť právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru, že žalobu je nevyhnutné v časti o zaplatenie zmluvného úroku zo zmluvy o úvere za obdobie po zosplatnení úveru ako nedôvodnú zamietnuť v podstate s argumentáciou, že veriteľ má nárok na úroky z úveru len do splatnosti úveru.

10. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie, takéto pochybenie nebolo odvolacím súdom zistené. Porušenie svojich práv žalobca videl v postupe prvoinštančného súdu, ktorý v rozpore s § 151 CSP nevyhovel celej jeho žalobe (vrátane úrokov po zosplatnení), hoci žalovaná bola v konaní pasívna a tvrdenia žalobcu nespochybnila. Uvedený názor žalobcu nie je správny. Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Nepopretie skutkových tvrdení neznamená preukázanie existencie práva, uplatneného žalobou. V prípade neexistencie práva nie je možné žalobou uplatnený nárok priznať ani vtedy, ak by bol žalovaný v konaní pasívny. Keďže súd prvej inštancie dospel k právnomu záveru, že žalobcovi z hmotného práva nevyplýva ním tvrdený nárok na zaplatenie dohodnutých úrokov po zosplatnení úveru, bolo irelevantné, či jeho výška bola žalovanou popretá alebo nie. Táto odvolacia námietka bola preto neopodstatnená.

11. Za dôvodnú však bolo treba považovať námietku nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, pretože práve jeho záver, že zmluvný úrok zo zmluvy o úvere za obdobie po zosplatnení úveru veriteľovi už nepatrí, bol nesprávny.

12. V zmysle § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Základnou právnou otázkou v danom prípade, ako ju nastolil odvolateľ, bola otázka existencie a doby trvania nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru, teda či v prípade zosplatnenia úveru veriteľom pred dojednanou splatnosťou úveru v dôsledku porušenia povinnosti dlžníka vzniká veriteľovi resp. mu zostáva zachovaný nárok na úroky z úveru a to popri úrokoch z omeškania a dokedy. Súdna prax na Slovensku bola dlhodobo pri riešení tejto otázky nejednotná.

14. Časť súdov zastávajúca názor, že veriteľ má nárok na úroky z úveru výlučne do splatnosti dlhu a od jeho splatnosti je dlžník povinný platiť iba úroky z omeškania, sa opierala najmä o rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012, ktorý akceptoval názory všeobecných súdov, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) a od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, teda, že po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru.

15. Po prvýkrát k tejto otázke, hoci okrajovo, zaujal stanovisko NS SR v uznesení sp. zn. 6Cdo 113/2018 zo dňa 30.7.2019, keď v závere rozhodnutia upriamil pozornosť odvolacieho súdu na rozsudok Súdneho

dvora (piatej komory zo 7.8.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17), v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovanie za nesplnenie povinnosti dlžníkom platiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinností a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.

16. Následne priamo túto otázku v dovolacom konaní riešil NS SR vo veci sp. zn. 5Cdo 42/2020 zo dňa 16.6.2020. V tomto rozhodnutí NS SR skonštatoval, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravídla vyššie ako úroky z omeškania.

17. Najvyšší súd pokračoval, že zosplatenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

18. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojedanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

19. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

20. Najvyšší súd SR potom dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Najvyšší súd neskôr i v ďalších veciach, napr. pod sp. zn. 1Cdo/94/2019, 3Cdo/113/2019, 7Cdo/118/2019, 8Cdo/237/2019, 2Cdo/115/2019, 5Cdo/73/2020, 8Cdo/135/2020, 8Cdo/221/2019, 9Cdo/24/2020 dospel k zhodnému riešeniu tejto právnej otázky. Uvedený záver napokon prijalo i občianskoprávne kolégium NS SR pod R 5/2021.

21. Vychádzajúc z uvedenej argumentácie najvyššieho súdu, ktorú si odvolací súd osvojil, treba dospieť k záveru, že veriteľ má teda nárok na úroky z úveru aj za čas po jeho predčasnom zosplatnení, maximálne však do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník podľa zmluvy zaplatil. Vzhľadom na uvedené mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsahu vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho bolo potom na mieste odvolaniu žalobcu vyhovieť, nie však v plnom rozsahu, pretože úrok nemôže byť veriteľovi priznaný až do zaplatenia (ako sa toho domáha žalobca), kedy by potenciálne mohol presahovať uvedený horný limit.

22. Ako vyplýva z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie, strany sporu uzavreli dňa 06.11.2015 úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 3 000,- eur pri fixnej výške úrokovej sadzby 17,90 % ročne s tým, že žalovaná sa zaviazala splatiť úver v pravidelných mesačných splátkach po 55,94 eur do 14.10.2024 v 108 pravidelných mesačných splátkach splatných v 13. deň kalendárneho mesiaca so splatnosťou prvej splátky 13.11.2015. Zmluvné strany si dohodli poplatok za poskytnutie úveru v sume 90,- eur. Celková čiastka, ktorú žalovaná mala uhradiť veriteľovi predstavovala v zmluve dohodnutú sumu 6.131,52 eur ako súčet výšky úveru a celkových nákladov dlžníka spojených s úverom.

23. Z prehľadu splácania predloženého žalobcom vyplýva, že zo sumy poskytnutého úveru 3.000,- eur žalovaná do predčasného zosplatnenia úveru žalobcom dňa 16.10.2017 zaplatila v splátkach celkovo sumu 1 158,42 eur, z toho na zmluvných úrokoch sumu 840,77 eur. Dlžné zmluvné úroky vyčíslené do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru predstavovali sumu 156,38 eur, a tieto boli žalobcovi prisúdené súdom prvej inštancie jeho výrokom I., ktorý nebol odvolaním napadnutý a nadobudol právoplatnosť. Vychádzajúc z uvedených parametrov, suma 6.131,52 eur ako celková dohodnutá čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť žalobcovi pri riadnom a včasnom splácaní dohodnutých splátok, bola v zmluve určená ako súčet poplatku za poskytnutie úveru vo výške 90,- eur a súčinu 108 mesačných splátok po 55,94 eur ($90 + 6.041,52$), takže matematickým prepočtom je preto možné dospieť k záveru, že žalovaná mala na úrokoch zaplatiť celkovo sumu 3.041,52 eur vypočítanú ako celková dohodnutá čiastka 6.131,52 eur mínus poplatok za poskytnutie úveru 90,- eur, mínus výška poskytnutého úveru 3.000,- eur). Suma 3.041,52 eur tak predstavuje zmluvnými stranami dohodnutú celkovú výšku zmluvných úrokov, ktoré sa žalovaná zaviazala uhradiť žalobcovi pri dodržaní splátkového kalendára. V konaní bolo preukázané, že žalovaná do predčasného zosplatnenia úveru zaplatila na úrokoch sumu 840,77 eur a neuhradila sumu 156,38 eur, súdom už priznanú výrokom I. napadnutého rozsudku, takže zostatok neuhradených úrokov z úveru, ktoré sa žalovaná zaviazala žalobcovi uhradiť predstavuje sumu 2.044,37 eur ($3.041,52$ eur mínus 840,77 eur, mínus 156,38 eur), ktorá suma je zvyšnou časťou úroku z istiny úveru vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaná ako dlžník zaplatila žalobcovi ako cenu požičaných peňazí.

24. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom dôvodné, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku II. zmenil za použitia ustanovenia § 388 CSP tak, že žalobcovi po zohľadnení už právoplatne priznanej časti uplatneného zmluvného úroku z úveru (vyčísleného do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) priznal aj zmluvný úrok z úveru po zosplatnení (16.10.2017) v dohodnutej fixnej výške úrokovej sadzby 17,90% z nesplatennej istiny 2709,75 eur za obdobie od 17.10.2017 až do zaplatenia, najviac však do celkovej výšky úrokov, akú by žalovaná pri riadnom plnení predmetného úveru zaplatila, t.j. najviac do výšky 2.044,37 eur. Dlžnú sumu jej odvolací súd uložil zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 232 ods. 3 CSP).

25. Zároveň, vychádzajúc z vyššie predostretých právnych záverov bolo potom potrebné v rozsahu, v ktorom sa žalobca domáhal zaplatenia úroku z úveru aj nad uvedenú maximálnu sumu 2.044,37 eur, akú by žalovaná zaplatila pri riadnom plnení dlhu (tým, že žalobca požadoval úrok z úveru neobmedzene až do zaplatenia), napadnutý zamietajúci rozsudok vo zvyšku, t.j. v rozsahu presahujúcom sumu 2.044,37 eur ako vecne správny s použitím § 387 CSP potvrdiť.

26. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP a v podstate plne úspešnému žalobcovi (ktorého neúspech vzhľadom na výsledok konania predstavuje v tomto spore iba zanedbateľnú časť príslušenstva žalovanej pohľadávky) priznal voči neúspešnej žalovanej nárok na plnú náhradu trov konania a to prvoinštančného i odvolacieho. O výške tejto náhrady v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Senát krajského soudu toto rozhodnutí přijal poměrem hlasů 3:0.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího soudu je přípustné dovolání, ak to zákon připouští (§ 419 CSP).

Dovolání je přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu vo věci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo věci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacího soudu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie soudu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacího soudu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho soudu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho soudu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho soudu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).